

INTERVIEW

HET VERHAAL VAN SANDOR

“”

“IK BEN ZELF EEN VAN DIE MENSEN BINNEN DE PGA GEWEEST EN... IK BEN ERUIT GEKOMEN.”

Sandor werkt als ervaringsdeskundige in Amersfoort bij de persoonsgerichte aanpak (PGA), en is onder andere als adviseur betrokken bij het Advies en Triagepunt (ATP)-overleg. Een overleg voor mannen of vrouwen die woonoverlast veroorzaken danwel dak- of thuisloos zijn. Vaak zijn het inwoners met een forensisch profiel: delictgedrag, eerdere veroordelingen en bekend bij de politie. “Er is overlast binnen de woning of op straat, diefstal of middelengebruik. Soms is er ook sprake van verslaving. Of verblijven er meerdere mensen in die woning die daar echt niet allemaal ingeschreven staan. De woning is vaak wat verslonst, bewoners zijn luidruchtig en soms intimiderend richting de omwonenden.”

Binnen de PGA ben ik een directe collega van de procesregisseurs en de leidinggevende, vertelt Sandor. Zij stellen mij als adviseur de vraag: zou je hier eens mee willen denken? Mijn rol is dan vooral om vragen te stellen, zowel tijdens een ATP-overleg als buiten dit overleg om.

Waarom vragen stellen?

“Kijk, met alle professionals zit er veel kennis over de inwoner aan tafel. Natuurlijk zit daar een maatschappelijk belang achter, zoals het terugdringen van de woonoverlast en mogelijk het verhogen van de veiligheid”. En dat is belangrijk. Maar het is ook belangrijk om vragen te stellen en met deze inwoner te zoeken

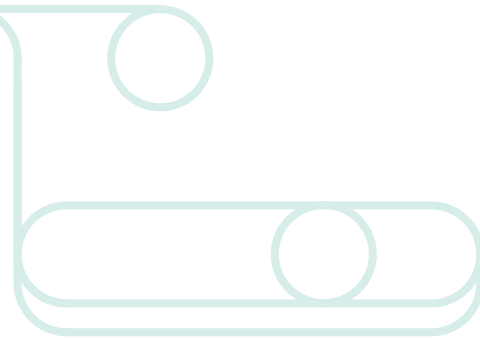
naar een betere toekomst. De vragen die ik stel zijn zoveel mogelijk cliëntgericht. Wat vindt de inwoner überhaupt zelf van de situatie? Het lijkt een hele simpele vraag. Maar toch is het een vraag die niet vaak genoeg gesteld wordt. Te vaak gaat het over wat professionals denken dat goed is voor iemand. Als je voor iemand invult wat goed is, zonder daadwerkelijk te checken wat die inwoner er zelf van vindt dan kunnen we zo maar een half uur aan het praten zijn over de inwoner. “En als je dan op de man af vraagt, weet jij wat de client vindt van deze interventie? Dan is het stil...”

Waarom moeten we vragen naar het perspectief van de inwoner? Weten hoe een client denkt over de situatie geeft inzicht in hun intrinsieke motivatie aldus Sandor. “Als iemand in herstel wil komen dan moet die persoon op de eerste plaats zelf graag in herstel willen komen.” Sandor verwijst naar zijn eigen herstelproces waar dit echt van heel groot belang is

geweest. Wat drijft jou? Wat wil jij nu eigenlijk zelf? Wat wil je echt? Herstel is de kern. Herstel gaat over het (her)vinden van eigen kracht en... het onderzoeken van de eigen kwetsbaarheid!

Waarom is die kwetsbaarheid zo belangrijk in het herstel?

"Kwetsbaarheid binnen herstel betekent voor mij, dat ik in mijn eigen herstelproces weet waar mijn kwetsbaarheid zit. Dat ik weet waar ik lief voor mezelf moet zijn. En dat ik weet waar ik extra aandacht voor mag hebben! Als ik dat niet weet, dan is herstel lastig". Dus die kwetsbaarheid gaat voor mij vooral om het bewust worden van oké, waar zijn dingen waar ik extra moeite mee heb. En op het moment dat ik daar bewust van ben, kan ik daar weer op een bepaalde manier mee omgaan. Juist daar kan ik eigenwaarde uithalen, juist daar kan ik een identiteit uit halen en daar kan ik op voortborduren. Richting geven aan je eigen leven helpt om regie over je eigen leven te pakken. Dat maakt het leven ook waardevol. Ik geloof ook heel erg dat uiteindelijk iedereen mini-herstelprocesjes heeft. Iedereen probeert wel op een eigen manier een fijn leven voor zichzelf in te richten, op zoek naar het kleine, hoe klein dan ook. Het kleine dat iets bijdraagt aan het persoonlijk en uniek maken van jouw eigen herstelproces. Dus behalve het vóór iemand te bedenken, juist de vraag te stellen. Wat wil jij zelf? Hoe zie jij jouw toekomst? Juist vragen kunnen in het klein bijdragen aan het unieke herstelproces van cliënten."

Maar wat als de overlast zo groot is dat er iets moet gebeuren?

Sandor: "Dat is dan wel hoe het in de praktijk soms gaat. Dat er gekozen wordt om mensen uit die buurt te beschermen. Toch geloof ik dat allebei tegelijk kunnen bestaan". De urgentie om in te grijpen is er soms. Tegelijkertijd blijft het belangrijk om het verhaal van de inwoner te horen. Vertraging om dat verhaal te horen is soms nodig ondanks de urgentie. Herstel is vallen en opstaan, overnemen, niet opgeven maar blijven zoeken naar eigen regie. Blijven zoeken naar aansluiting bij de eigen motivatie... Bij dat eigen herstelproces(je). Het is altijd fijn als er iemand is die dan überhaupt naast je staat. "Hoe "vertyft" het ook met je gaat, wat je ook deed. Belangrijk bleef dat mij de vraag gesteld werd, wat wil jij? En dat er iemand naast mij stond."

Hoop

"In mijn eigen herstelproces heb ik heel vaak hoop verloren. Ik dacht, nu lukt me niet meer, ik kan het niet meer. Op een bepaald moment ga je jezelf schikken naar wat hulpverleners goed voor jou achten. En als er op dat moment, dus op het allerlaagste van het laagste gevoel, er alsnog iemand is die vraagt: wat wil jij? Dan kan dat vlammetje van hoop en motivatie blijven bestaan." Anders ga je mee met wat een hulpverlener denkt dat wat goed is. Dat lijkt mooi, maar dan val je misschien daarna keihard terug. Omdat je doet wat die hulpverlener denkt wat goed voor je is. En niet wat jij zelf wilt. "Ik denk dat dat het vooral is, hoop. Die hoop maakt dat je het blijft proberen om zelf te veranderen."

Een beetje hoop geven aan bewoners die in de PGA zitten, da's m'n inzet. Maar ik ben ook nederig. Ik denk niet dat ik iemand kan veranderen. Ik ben zelf één van die mensen binnen de PGA geweest en ik ben eruit gekomen... Ik bedoel maar... Ik kan hoop bieden. En dat is waar ik mij in m'n rol als adviseur binnen de PGA voor inzet; vragen stellen en hoop bieden. •

8

“““

**“DIE HOOP MAAKT DAT JE
HET BLIJFT PROBEREN OM
ZELF TE VERANDEREN.”**